

— Азъ искамъ да зная, кога именно ще можете да отговорите?

— Азъ ще ви извѣстя кога ще мога.

Прѣдсѣд.: Скъда не може да продължава съ мѣсеци.

С. Миларовъ: Кога ми се даде да прочета дневника си, ще се разговаря съ защитника си и тогава ще ви отговоря.

Прокурора: Специално да имате дневника си въ рѣка, вече е късно.

Защитника Плакуновъ: Относително Константинъ Попова искамъ да се възползувамъ отъ дневника. На основание статия отъ военно сѣдебния законъ, желая да се прѣдстави този дневникъ на г-на Миларова и да се попита дали този дневникъ, отъ 14-й Февруарий 1889 година, е написанъ саморѣчно отъ него или има прибавено нѣщо отъ друго.

Прѣдсѣд.: Вчера се зададе въпросъ на г-на Миларова относително това и той отговори, че цѣлия дневникъ е неговъ.

С. Миларовъ: Азъ преглѣдахъ само горнитѣ листа. Нѣмахъ случай да пригледамъ всичко, листъ по листъ, за да видя дали е всичко отъ моя рѣка написано или не.

— За да се произнесете предъ сѣдѣтъ, че този дневникъ е писанъ отъ ваша рѣка, моля да го разглѣдате листъ по листъ и да кажете. (Миларовъ разглѣдва дневника си листъ по листъ).

— Обвиняемий Свѣтославъ Миларовъ, вий вчера казахте че дневника е вашъ, но сега се яви съмнѣние, че той може би да не е вашъ, за това даде ви се дневника да го разглѣдате. Отговорете сега вашъ ли е или не?

— Азъ нѣмамъ съмнѣние че той е мой, но искамъ да установя, че вчера не можахъ да го прѣглѣдамъ цѣлъ и да утвърдя, по съвѣсть, че той е мой. Но сега като го прѣглѣдахъ, листъ по листъ, неговѣдвамъ, че всичко писано въ него е отъ моя рѣка.

Защ. кан. Ранковъ: Да се попита Г-нъ Миларовъ, на 4-й Мартъ, когато е заминалъ за Цариградъ, дали е заминалъ съ него и г-нъ Василиевъ и при послѣдното имъ свиждане г-нъ Василиевъ дали се е съгласилъ да земе участие съ тѣхъ или се е отказалъ?

С. Миларовъ: Азъ заминахъ въ Цариградъ съ впечатлението да нѣмамъ много надѣжда у Василиева и на послѣдното